

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1365/04
01.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Наде Кљајевић и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником Миланом Комленовић, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца ДОО "Д" чији је пуномоћник В., адвокат, против туженог Министарства финансија и економије - Пореска управа - Регионална јединица Регионални центар Нови Сад, ради поништаја решења број 413-17/2004 од 5.2.2004. године, у предмету пореза на пренос апсолутних права, у нејавној седници већа одржаној 1.6.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија и економије, Пореска управа, Регионални центар Нови Сад, Филијала Сомбор број 413-8-345/03 од 9.12.2003. године, којим је тужиоцу, као пореском обвезнику, пореза на пренос апсолутних права применом пореске стопе од 5% на пореску основицу од 79.000.000,00 динара, утврђен порез у износу од 3.950.000,00 динара.

Поднетом тужбом тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због тога што чињенично стање није правилно утврђено и због тога што нису правилно примењене одредбе Закона о порезима на имовину. Навео је да је реч о продаји стечајног дужника у стечајном поступку при којој не долази до гашења правног субјективитета стечајног дужника већ до промене оснивача, да у том смислу наведени Закон, или порески органи у примени тог закона, не праве јасну разлику да је и даље власник целокупне имовине правно лице "С", да је, у конкретном случају, у ствари, извршена приватизација једног правног субјекта у друштвеној својини, продајом оснивачких и управљачких права у правном лицу у приватној својини и да је било места примени одредаба Закона о приватизацији. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима изнетим у оспореном решењу и предложио да суд тужбу одбије.

По разматрању управних списа, оцени навода тужбе и одговора на тужбу, суд је нашао:

Тужба није основана.

Из образложења оспореног решења, и управних списа произлази да су стечајни управник у ДИП "С" у стечају, као продавац и тужилац као купац, закључили уговор о продаји правног лица ДИП "С" у стечају, да је уговор оверен у суду 14.1.2003. године, да је продаја извршена на основу члана 129. Закона о принудном поравнању, стечају и ликвидацији и закључка Трговинског суда у Сомбору СТ бр. 737/01, да је купац исплатио купопродајну цену остварену у непосредној погодби а у износу од 79.000.000,00 динара, да је након тога стечај обустављен, да је 30.6.2003. године извршена промена облика организовања и упис предузећа у судски регистар као друштва са ограниченом одговорношћу чији је једини оснивач тужилац са оснивачким улогом у висини купопродајне цене и да је пореска пријава поднета 14.1.2003. године.

Код оваквог стања ствари и с обзиром на одредбе члана 129. Закона о принудном поравнању, стечају и ликвидацији, који је био на снази у време закључења наведеног уговора о купопродаји правног лица ("Службени лист СФРЈ" број 84/89 и "Службени лист СРЈ" бр. 37/93 и 28/96) и одредбе члана 23. члана 24. став 1. тачка 2. члана 25. став 5. и члана 30. тачка 2. Закона о порезима на имовину ("Службени гласник РС" број 26/01, 45/02 и 80/02), правилно је поступио тужени орган када је одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, налазећи да је решење донето без повреде правила поступка, да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и на правилној примени материјалног права. Тужени орган је правилно оценио и жалбене наводе, који су, углавном поновљени и у тужби а дате разлоге је прихватио и овај суд.

Наводи тужбе тужиоца да код продаје стечајног дужника у стечајном поступку не долази до гашења правног субјективитета стечајног дужника, већ да долази до промене оснивача која производи промену облика својине и облика организовања, нису од утицаја на одлуку у овом предмету. Наиме, чланом 23. став 1. тачка 3. Закона о порезима на имовину прописано је да се порез на пренос апсолутних права

плаћа и код преноса уз накнаду удела у правном лицу и хартија од вредности. На такав пренос апсолутних права, према одредби члана 30. став 1. тачка 1. наведеног Закона, стопе пореза су пропорционалне и износе 0,3%. Међутим, у конкретном случају није реч о таквом преносу апсолутних права, без обзира што је дошло до промена на које је тужилац указао. Ово стога што је одредбом члана 24. став 1. тачка 2. наведеног Закона посебно прописано да се преносом уз накнаду, у смислу члана 23. Закона сматра и пренос уз накнаду целокупне имовине правног лица у случају његове редовне продаје, ликвидације и стечаја, а према одредби члана 30. став 1. тачка 2. истог Закона, у време утврђења пореске обавезе, било је прописано да су на пренос осталих апсолутних права из члана 23. и 24. Закона, стопе пореза на пренос апсолутних права пропорционалне и износе 5%. С обзиром на врсту преноса апсолутних права и наведене одредбе, није било места примени стопе пореза 0,3% већ стопи пореза од 5%, у ком смислу је разлоге дао и тужени орган.

Наводи тужбе који се односе на приватизацију и с тим у вези могућност примене Закона који регулишу ту област, нису основани с обзиром да се не ради о преносу апсолутних права у поступку приватизације.

Суд је ценио остале наводе тужбе, али је нашао да нису од утицаја на другачију одлуку.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилачке стране, Врховни суд је, применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 1.6.2005 године, У бр. 1365/04

Председник већа-судија,

Милена Саватић, с.р.

Записничар,

Милан Комленовић, с.р.

За тачност отправка

зж